

klade, o katerih čenčajo že babnice, ki solato prodajajo. In ti pokažejo? Aha, fi—! In stopiš v trafiko, da bi se potolažil z eno, dvema viržinkama. Pa ti cinca in se mota, duša podkupljena, in ti pomezikuje in se opravičuje: »Zares, baš gospod pred Vami je kupil zadnje!« Skočil bi ter bi buzaronsko namikastil in tako nazarensko naklestil ongavega gospoda in frajlo frajlasto, ki verizita! Skočil, iz kože bi skočil! Tristo milijonov vagonov —, no, kaj pa na to porekô gospodje poslanci in gospodje ministri, ki govorančijo o pravici, o Jugoslaviji in enakopravnosti? E, blagorodneži, a?! Hic Rhodus, hic salta!

Da bi jih —! Pa greš in sedeš v tramvaj, da bi se, zgaran in lačen, domov popeljal. In mu sam Hindenburg preži iz oči: »Odkod pa, gospod, kam pa? Za kam pa smem postreči?« Seveda! E, vrag, karto daj in ne goljufaj, misliš, da si baron! Misliš, da smo mi barabe, od Zelenega kadra? Tisti listek daj, kaj boš stregel ter izpraševal, odkod in kam! Jezik za zobmi, če te nič ne skrbi!

Kaj, kajne, kaj?! Aha! Pa še niste slišali ne o stanovskih organizacijah, ne o naših kanclijah, ki so unikum, ne o tinti in peresih, ki so zanič, da bi —, in ne o naših šefih in frajlah, kratkokrilih protežirankah, ki so tudi unikum... E!

Potlej pa prideš domov ter jo glej pa glej in poslušaj: posodo ti pomiva, kima, z jezikom opleta in je ne zine poštene! Hep, in za nameček te naj še trebuh boli...

Stric je jezen in rečem vam: le verjemite, da so hude reči, ki morijo njegovo srce!

Jaz pa sem — ju! — študent, ubog študent — juju! — ki me še nobena reč ne — jezi. Ter se mi svet še zmerom zdi lepo urejen in sem bolj radoveden, kaj se skriva deklicam v očeh, nego za modrost in mažo ministrov. Pa da bi še dolgo ne prišel čas, ko bom imel grajščino in v njej gospo in kuharico ž njo: takrat se bomo jezili, jaz in ti, kratek čas delali svojim otrokom, mladim, kakor smo zdaj mi. Tiste čase nas zlega varuj Bog — pa naj se vse zgodi in naj bo, če je božja volja tako!

Pst!

Spet se zvečer nam vigred obeta.
Polna prosojne, drhteče jasnine
zarja nas gleda skoz mračne daljine,
sije do srca, ki se budi
in zamaknjeno vase strmi —

Žarka ljubezen nas tajno sprepleta...
Oh, vse preveč se v oči jim oziram
in vse preveč te oči študiram!
Pazi, junače, da ne zavozljaš:
ne odvozljaš, če ženka imaš!

Joj, kako so nevarna dekleta!
Veš, Jovanka, bila si mi draga,
ali zdaj se bojim te ko vraga
in nič več me zmotila ne boš
in moje ljubezni ranila ne boš!

Nič ne rečem, vseč mi je Meta...
Fletnejša Micika nego je Anka...
Angelček — — —, zlodej Jovanka...
Čakaj, moj angelček: brž te ulovim
in te nikoli več ne izpustim!

Ciril Jeglič.

